

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem Hradiště 97/4, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 899/9, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2023, č. j. 16 A 13/2022-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2022, č. j. KRPU-45981-24/ČJ-2019-0400KR-PK (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný v části týkající se popisu skutku doplnil výrok rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro Službu kriminální policie a vyšetřování (dále též „služební funkcionář“) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech kázeňských ze dne 16. 1. 2019, č. j. KR-14/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným za spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“) spočívajícího v porušení povinností podle § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 téhož zákona a uložil mu na základě § 51 odst. 1 písm. b) téhož zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který jí rozsudkem ze dne 17. 1. 2022, č. j. 15 A 122/2019-61 vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 As 48/2022-46, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Žalovaný následně řádně posoudil odvolací námitky žalobce a prvostupňové rozhodnutí s doplněním výroku rozhodnutí potvrdil. Rozsudkem ze dne 25. 10. 2023, č. j. 16 A 13/2022-52 (dále též „napadený rozsudek“), krajský soud zamítl druhou žalobu žalobce jako nedůvodnou.

[3] Předně se krajský soud zabýval jednoletou prekluzivní lhůtu. Shledal, že k uplynutí lhůty s ohledem na procesní postupy v řízení nedošlo, neboť lhůta stanovená pro zánik práva neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti. Následně se zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, přičemž jej nepřezkoumatelným neshledal.

[4] Krajský soud vycházel z toho, že žalobce nepopírá, že se určitého pochybení dopustil. Nepřisvědčil však tvrzením, že uvedené jednání nevykazovalo ani minimální stupeň společenské škodlivosti, tudíž nemohlo naplnit zákonné znaky kázeňského přestupku. Přezkoumal rozhodnutí služebního funkcionáře i napadené rozhodnutí žalovaného a zjistil, že jejich závěry o významu primárních záznamů a společenské škodlivosti jednání žalobce ve světle žalobcových námitek plně ob stojí. Na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že vyplňování primárních záznamů je zcela zásadní, neboť jedině na jejich základě vznikají samotná odborná vyjádření či znalecké posudky. Pouze na jejich základě lze rekonstruovat odborné vyjádření či znalecký posudek i jiným znalcem konkrétního oboru. Ztotožnil se i se závěrem žalovaného, že rekonstrukce či přezkum odborných závěrů vyplývajících z provedených trasologických zkoušek jinou osobou než přímo trasologem, který je původně prováděl, jsou možné i pravděpodobné (např. nedostupnost této osoby nebo ustanovení znalce). Zdůraznil, že význam primárních záznamů není jen čistě formální. Nepřehlédl, že správní orgány ve věci společenskou škodlivost jednání žalobce spatřovaly nejen v řádném nevyplnění primárních záznamů, ale též v postoji žalobce, který se porušení svých povinností dopustil přes předchozí nedávné upozornění opakovaně a zároveň vyjádřil přesvědčení o tom, že plnění povinnosti, kterou porušil, považuje za nadbytečné a vytýkaný nedostatek za nicotný. Takový postup považoval za vědomé odmítání služebních povinností. Krajský soud uzavřel, že správní orgány řádně a přezkoumatelně odůvodnily, proč nepovažují jednání žalobce za pouhé formální pochybení, a z jakého důvodu v uvedeném jednání spatřují porušení služebních povinností. Nepřisvědčil ani námitkám směřujícím do výpovědi svědků, kteří nebyli expertními znalci z oboru trasologie. Jejich výpovědi byly co do významu primárních záznamů shodné s výpovědí jiného trasologa působícího na stejném pracovišti jako žalobce, jehož obsah žalobce nerozporoval. Nadto žalobci nebylo vytýkáno odborné pochybení v oboru trasologie. K námitce praxe na jiných krajských ředitelstvích soud uvedl, že žalobce svá tvrzení nedoložil. Nadto by to v projednávané věci nebylo relevantní, neboť bylo podstatné, že se žalobce byl povinen řídit postupy právě Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, resp. služebním předpisem.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal, že krajský soud nesprávně posoudil

pokračování

právní otázku významu vyplňování primárních záznamů, pokud jejich vyplnění považoval za zcela nezbytné pro vznik odborných vyjádření či znaleckých posudků. Uvedl, že součástí posudku mimo formulář je i stopa, její porovnání a vyhodnocení. Dané je pak materiálem pro posudek, nikoliv samotný primární formulář. Podle stěžovatele krajský soud bez dalšího převzal argumentaci žalovaného. Takový postup shledal nepřezkoumatelným. Za nepřezkoumatelné považoval i závěry, v nichž odkazuje na konkrétní strany napadeného rozhodnutí, neboť krajský soud neobjasnil, z jakého důvodu se k nim přiklonil, aniž je citoval. Bez dalšího tedy odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a bez bližšího odůvodnění je přejal. Stejně tak vzal krajský soud nesprávně za prokázané závěry žalovaného opírající se o výpovědi svědků, kteří nejsou trasology. Pokud se dle krajského soudu nedopustil odborného pochybení, nemohl porušit služební kázeň. Byl přesvědčen, že služební předpis by měl být v souladu s právním předpisem, čímž se však krajský soud nezabýval. Trval na tom, že celé kázeňské řízení je ryze účelové. Nepřezkoumatelnost konečně spatřoval i v tom, že krajský soud neobjasnil, v čem spatřuje společenskou škodlivost stěžovatelova jednání. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil k jednotlivým námitkám, které považoval za nedůvodné. Měl za to, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, zákonný a správný stejně jako napadené rozhodnutí. Z uvedeného důvodu navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71).

[10] Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26).

Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými.

[11] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost vesměs v tom, že krajský soud převzal závěry žalovaného a jako s celkem se s nimi ztotožnil. Zdejší soud k tomu uvádí, že napadený rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v rámci soudního přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu. V takovém případě jistě není jeho úkolem v odůvodnění svého rozhodnutí uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajících souladných závěrů či odkazu na ně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58). Pro úplnost lze opět odkázat na rozsudek tohoto soudu č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle něhož, „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“. Uvedené závěry však neumožňují soudům zcela rezignovat na vlastní posouzení, což zde nenastalo. Z převzetí závěrů správních orgánů nelze dovozovat ani neobjektivní přístup k účastníkům řízení.

[12] Výše uvedený postup je možný pouze v případě, pokud je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, tedy pokud v něm jsou přesvědčivé a úplně předestřeny důkazy, respektive výsledky dokazování jako jeho vlastní úvahy, na nichž je založen zjištěný skutkový stav a právní posouzení. Rozhodnutí žalovaného tyto požadavky splňuje. Samozřejmě je velmi podrobné a argumentačně konsistentní. Krajský soud tak pro vypořádání žalobních námitek považoval za vhodné toliko převzít (osvojit si) závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí. Pokud krajský soud odkázal na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, ty obsahovaly podrobný výklad institutu služebního předpisu, a to včetně subsumpce na prokázaný skutkový stav. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná. Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[13] Ze správního spisu se podává, že stěžovatel je služebně zařazen na místě vrchního komisaře v odboru kriminalistické techniky a expertiz. Působí zde jako znalec v odvětví trasologie. Dne 5. 10. 2018 s ním bylo zahájeno řízení o kázeňském přestupku proto, že v měsíci červnu 2018 nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání (konkrétně výsledky zkoumání) na předepsaném formuláři F 10 (nově formulář G 1) dle interní metodiky ke zkoumání stop obuvi (trasologii). Uvedeným jednáním porušil své služební

pokračování

povinnosti. Stěžovatel připustil, že se tohoto pochybení dopustil, avšak považoval je za formální a nedosahující intenzity kázeňského přestupku.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nesprávného posouzení otázky spočívající v tom, že krajský soud považuje nevyplnění primárního formuláře za zásadní pochybení. Zdejší soud přisvědčuje názoru, že stěžovatel své pochybení spíše bagatelizuje. Vyplnění uvedeného formuláře je povinností, kterou příslušník musí splnit v průběhu samotného znaleckého zkoumání, jak mu stanoví metodický pokyn. Role předmětného formuláře byla řádně osvětlena jak v napadeném rozhodnutí, tak v napadeném rozsudku v bodě 31. Řádně vyplněné primární záznamy slouží zejména k rekonstruování a přezkoumání finálních odborných vyjádření a znaleckých posudků, a to i osobami, které znalecké zkoumání samy neprováděly. Jedná se o fakticky neopakovatelný úkon, který nelze nahradit jinými dokumenty, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Uvedené ostatně vyplývá i ze svědeckých výpovědí. Nelze odhlédnout ani od toho, že se stěžovatelem bylo vedeno kárné řízení pro porušení služebního předpisu, kterým se měl a má jako příslušník bezpečnostního sboru povinnost řídit.

[15] Pokud stěžovatel zpochybňoval svědecké výpovědi, zdejší soud nemohl přisvědčit ani této námitce. Jedná se o svědky, kteří sice nejsou znalci v oboru trasologie, nicméně se podílejí na chodu oddělení a se spisovým materiálem přicházejí do kontaktu (stěžovatelův nadřízený mjr. D. a manažerka kvality laboratoře a znalkyně v oboru biologie kpt. B.). Je tedy zjevné, že k projednávání věci mohou poskytnout relevantní informace. Samotná skutečnost, že nejsou znalci, nemůže bez dalšího znamenat, že je jejich výpověď nepoužitelná. K uvedenému je třeba dodat, že oba svědci vypovídali v kontextu shodně s jiným svědkem, znalcem v oboru trasologie, por. K. a ve výpovědi vysvětlili roli uvedeného formuláře.

[16] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že stěžovatel nesprávně interpretuje závěry krajského soudu uvedené v bodě 34. Krajský soud v něm neuvedl, že by se stěžovatel nedopustil žádného pochybení, aby následně konstatoval, že k pochybení došlo. Z uvedeného vyplývá, že stěžovateli nebylo kladeno za vinu pochybení v oblasti trasologie ve smyslu pochybení v rámci odborné činnosti (např. pochybení v souvislosti s faktickým zpracováním stop), nýbrž se jednalo o pochybení ve formálním postupu, kterým bylo vyplnění primárního formuláře. Uvedené tedy není pochybením odborným, ale administrativním. Vzhledem k tomu, že dané pochybení bylo identifikovatelné kýmkoliv, nelze se odvolávat na nekompetentnost svědků. Společenskou škodlivost je pak třeba spatřovat nejen v tom, že stěžovatel nevyplnil zcela zásadní dokument sloužící jako podklad k dalším odborným vyjádřením či znaleckým posudkům (čímž je znemožněna následná revize třetími osobami), ale i v tom, že toto své pochybení bagatelizuje a dopustil se jej vědomě. Nadto se nejednalo o ojedinělé pochybení v rámci plnění svých služebních povinností. Krajský soud se pak škodlivostí stěžovatelova jednání zabýval v bodech 31 a 32, není tedy pravdou, že by se nijak nevyjádřil k tomu, z jakého důvodu je za škodlivé považoval.

[17] Pokud se jedná o námitku rozporu se služebním předpisem, je třeba zdůraznit, že se jedná o námitku zcela novou, vznesenou až v rámci kasačního řízení. Taková námitka je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Stěžovatel v předchozím řízení pouze uvedl, že jiná

oddělení nepotřebují služební předpis, aby mohla postupovat v souladu s právními předpisy. Nadto i kdyby se jednalo o námitku přípustnou, stěžovatel nijak neuvedl, v čem by tvrzená nezákonnost měla spočívat a v rozporu s jakým předpisem by měl služební předpis být.

[18] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že v projednávané věci bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se stěžovatel vytýkaného jednání dopustil, resp. porušil služební kázeň tím, že nepostupoval v souladu se služebním předpisem. Krajský soud řádně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2024

David Hipšr
předseda senátu